

گزارشی از وضعیت کار در کشتارگاه بیستون کرمانشاه

برای کسی که بارها برای خرید گوشت به قصابی می رود و یا چشمش به اتومبیل حمل گوشت می افتد، شاید هیچ وقت به وضعیت کسانی که با این نوع کار دست به گریبانند، فکر نکرده باشد. اما رسیدن این گوشت به دست مصرف کننده، مراحل را طی می کند که عمده ترین آن کشتارگاه است. کشتارگاه بیستون موضوع این گزارش است که در ادامه به آن پرداخته می شود.

کشتارگاه به گفته افرادی که سنی از آنان گذشته، از اواخر حکومت رضاشاه تا کنون در کرمانشاه دایر و در مکان های مختلف به کار خود ادامه است. اما مکان جدید بطور رسمی، ۸ سال است که تاسیس شده و در جاده کرمانشاه- بیستون واقع است.

کشتارگاه بیستون دارای دو بخش دولتی و خصوصی می باشد. بخش دولتی آن تشکیل شده از کادر اداری و تعدادی کارگر شهرداری، که به صورت قرار دادی کار می کنند. بخش خصوصی شامل گروه کثیری سلاح و خریداران کله پاچه و جگر و تعدادی کارگر دباغ و زهتاب است که به صورت سنتی و ابتدایی به کار مشغولند. تعداد کارگرانی که در این بخش کار می کنند حدود ۵۰۰ نفر هستند و پیمانکار هیچ تعهدی در مقابل بیمه و مزایای دیگر آن ها را ندارد و به صورت روزمزدی، دستمزد می گیرند.

به قول بعضی کارگرها، کشتارگاه آخر دنیاست. اکثر کسانی که در اینجا کار می کنند، این شغل را از پدر به ارث برده اند. بخش عمده این کارگران، سلاح هستند که عموماً "آدم های تندخو و عصبی اند. دلیل آن هم محیط کارشان است که تا چشم کار می کند خون و برق کارد های تیز و تبر و ناله ی جان خراش گاو و گوسفند است. یکی از کارگران که حدود ۲۵ سال است که در کشتارگاه کار می کند، می گوید: "آن چه که باعث شد به این شغل رو بیاورم، شرایط سختی بود که در اوایل زندگی برایم بوجود آمد. من که همیشه آرزو داشتم معلم شوم، مشکلاتی دست به دست هم دادند تا سر از کشتارگاه در آورم ابتدا کار با روحیاتم سازگار نبود و موجب وحشتم می شد. گاهی نیمه شب دچار کابوس می شدم و از خواب می پریدم."

این کارگر هم چنین درباره ی مشکلات کارگران می گوید: "کارگرانی که در محیط کشتارگاه کار می کنند، برای این که از سلامت بیشتری در مقابل میکروب های بیماری زا برخوردار شوند، باید حتماً کلیه امکانات ایمنی از قبیل لباس های بادگیر، دستکش، عینک و کلاه مخصوص داشته باشند، اما آن ها از این وسایل محرومند. هم چنین اگر به هر دلیلی از کار بیکار و یا دچار حادثه ای بشوند، به دلیل نداشتن بیمه، هیچ پشتوانه ای ندارند. کارگران هر از چند گاهی نسبت به موقعیت کاری نامناسب خود اعتراضاتی داشته اند، اما به علت نداشتن انسجام درونی و نبود تشکلی از خودشان که بتواند مطالبات شان را دنبال کند، دستاوردی نداشته است."

بدون شک کارگران کشتارگاه بیستون برای دست یابی به مطالبات شان، از جمله بیمه اجتماعی و داشتن امنیت شغلی و برخورداری از تسهیلات و امکانات مناسب دیگر، باید به نیروی خود متکی شوند و تشکلی ایجاد کنند که بتواند برای رسیدن به خواسته های شان آن ها را یاری کند. چرا که با داشتن تشکل واقعی

کارگران ، می توانند آگاهانه از حق و حقوق خود دفاع کنند و بگویند ما هم انسانیم و می خواهیم ساعت کار مشخص ، دستمزد مناسب ، امنیت شغلی و آرامش خاطر داشته باشیم و نمی خواهیم به دلیل نداشتن بیمه، تا زمان کهولت و پیری در این مکان کار کنیم.

" کمیته هماهنگی برای ایجاد تشکل کارگری (منطقه غرب)"

۸۵/۱۱/۲۸

www.komiteyehamahangi.com

komiteye_hamahangi@yahoo.com